

ZPRAVODAJ

Domova pro seniory Holásecká

PROSINEC 2019

Prosinec je podle gregoriánského kalendáře dvanáctý a poslední měsíc v roce. Má 31 dní.

Prosinec začíná stejným dnem v týdnu jako září.

21. prosince nebo 22. prosince je zimní slunovrat. Slunce stojí nad obratníkem Kozoroha. V tento den je na severní polokouli nejkratší den v roce. Noc je nejdelší.

V římském kalendáři byl prosinec desátým měsícem (proto se jmenuje v jiných jazycích *december*, podle *decem* = *deset*). V roce 153 př. n. l. byly přidány ještě další dva měsíce.

V církevním kalendáři, podle toho, na který den připadá Štědrý den, začíná poslední neděle v listopadu nebo první neděle prosince advent.

Pokud je 29., 30. nebo 31. prosince pondělí, budou připočítány tyto dny k prvnímu týdnu příštího roku. V takovém případě končí poslední týden v roce společně s poslední nedělí v prosinci. Takový rok má vždy 52 kalendářních týdnů.

Název pravděpodobně pochází od slova „prosiněti“ (problesknout), což značí, že se jedná o měsíc, kdy slunce už jen občas prosvítne (probleskne) mezi mraky. Může ale být odvozen též od slova *siný* (modravý, šedivý), či od slova prase, jelikož tento měsíc je obvyklým časem zabijaček. Další možností původu je odvození od slova „prosit“ v souvislosti s vánočním koledováním.

PRANOSTIKY

- Studený prosinec - brzké jaro.
- Prosinec naleje a leden zavěje.
- Když v prosinci hrom ještě hučí, rok příští stále vítr fučí.
- Není-li prosinec studený, bude příští rok hubený.
- Jsou-li v zimě po cestách ledy, podaří se výborně zelí.

- 8. O svaté Brigitě bývá mlha na úsvitě.
- 4. O svaté Barboře ležívá sníh na dvoře.
- 6. O sv. Mikuláši snížek často prší.
- 13. Svatá Lucie noci upije, ale dne nepřidá.
- 24. Svítí-li na Štědrý den od deváté hodiny jasně slunce, bude krásné počasí na žně obilné, senné i otavové.
- 25. Zelené vánoce - bílé Velikonoce.
- 26. Svítí-li na koledu v noci měsíc, bude ve stodole hojně obilí.
- 28. Na Mláďátka když prší, osýpají se děti.
- 31. Když na Silvestra ráno slunní, v noci prudký vítr zavěje, není na vína hrubé naděje.

SLAVNOSTNÍ PŘEDÁVÁNÍ OSVĚDČENÍ – UNIVERZITA TŘETÍHO VĚKU

Na stole leží modré umělohmotné složky. Co to je? Ve složkách je vložený arch ručního papíru. Je na něm napsáno: Masarykova univerzita, Česká republika. Ach, tak: je to OSVĚDČENÍ o absolvování programu celoživotního vzdělávání... Následuje jméno toho – těch, kteří absolvovali na Univerzitě třetího věku program Trénování paměti a dalších kognitivních dovedností. Pak ještě datum, Brno 31. října 2019 a podpis vedoucí oddělení celoživotního vzdělávání...

Jak to vlastně u nás bylo? Jak probíhal slavnostní akt? Spolu s námi nahlédněte:

Ti studenti, nyní už absolventi programu, jsou klienti našeho zařízení a právě dnes se jim ono osvědčení předávalo.

Po všech zdravicích jsme se poohlédli za Univerzitou třetího věku. Promítaly se fotografie. Tyto dokumentovaly průběh šesti sezení, kterými naši klienti prošli. Na fotografiích jsme viděli soustředěné výrazy našich klientů – to pracovali nad jednotlivými úkoly. Na tvářích bylo možné číst i úsměv, pohodu, klid, dobrý rozmar. Dnes se už jen hodnotilo, bilancovalo, vzpomínaly se jednotlivé moduly, za doprovodu kytary se zpívalo, zněly básně.

Osvědčení předávala vedoucí oddělení celoživotního vzdělávání – Bc. Ing. Barbora Hašková z Masarykovy univerzity Brno. Ing. Zbyněk Dohnal a Mgr. Miroslava Dohnalová – manželé, jsou lektori, kteří v rámci Univerzity třetího věku přednášeli a kurz u nás vedli. Spolu s naší paní ředitelkou Mgr. Miroslavou Mužíkovou našim klientům nyní blahopřáli k dosaženému úspěchu. Stisky rukou, úsměvy, spokojenost. Naše paní ředitelka každému účastníku předala nádhernou růži. Spouště fotoaparátů cvakaly.

Vzadu u stolů se k potlesku přidávali rodinní příslušníci. Též předávali krásné kytky. Jako na opravdové promoci.

A ptáte se, kdo absolvoval Univerzitu třetího věku? Jsou to ti naši klienti: Marie Holásková, Věra Matoušková, Božena Halamčíková, Antonie Sedláčková, Alexej Jedlička, Mgr. Miroslava Jedličková, Božena Farlíková, František Vykouřil, Mgr. Jan Vrabel, Vlasta

Kučerová, Věra Braunerová, Ludvík Svoboda, Bohumila Kostolníková a Věra Černohorská. 14 klientů, 14 absolventů...

A již se tu nesly hlasy: „Bylo nám dobře a příště zas.“, „Moc děkujeme, jsme rádi.“, „Dali jste nám hodně, rádi jsme sem chodili.“, „Bylo to moc fajn.“

Stůl zůstal prázdný. Modré složky byly u jejich majitelů. Ve vázách u nich na pokojích tiše ševalily růže, jacísi němí svědkové slavnostních chvil. Lupínek za lupínkem. Pomalu odkvétaly. Cosi tu však zůstalo... i vzpomínky a pěkné pocity.

Do všech koutů se vkrádal podzim. Vítr se proháněl po strništích. Listí žlutlo, zapalovaly se jeřabiny před našim Domovem. U nás, uvnitř, však bylo příjemně, teplíčko, útulně. A všimli jste si tu krásnou výzdobu? Třeba hned u vchodu do vestibulu – váza plná dubových větévek. Žlutá, rudá, oranžová. Dýchá podzimem, lesem, přírodou. Jednoduché, přitom vkusné, pěkné. Hladí po srdíčku. A nádherné chryzantémy – jako ze zlata, tak zářily. A to pak ještě jdeme našim Domovem dál... Ano, podzim zavítal i k nám.

Závěrem pár postřehů našich klientů k U3V. Anketa:

František Vykouřil (91): Manželé Dohnalovi nám předávali učivo velice přijatelně, srozumitelně, takže jsme to mohli pěkně pochopit. Mnohé dokumentovali i na názorných příkladech. Manželé Dohnalovi se dobře doplňovali, byla tu souhra. Ulehčovali nám úlohy i tím, že nám dávali pomůcky. Rozšířilo mi to obzor, dozvěděl jsem se tam mnohé věci, se kterými jsem se neseťkal.

Bohumila Kostolníková (87), Ludvík Svoboda (86): Zkraje jsme tam ani nemínili jít, a když jsme tam pak přišli, byli jsme překvapeni, jak se nám manželé věnovali. Pak jsme už věděli, co nás tam čeká, do čeho jdeme. Pak jsme se na ně těšili. Manželé byli geniální. Měli jsme to i se zpěvem. Líbily se nám moravské písničky. Byly tam i básničky. Pak jsme se těšili na tu slávu, jak nám dávali to osvědčení.

Mgr. Jan Vrabel (91): Zpočátku jsem na U3V z určitých důvodů nemohl. Pak jsem tam už chodil. Pro mě to bylo zajímavé z toho důvodu, že jsem zjistil, jak jsem na tom „špatně“. Jak jsme měli třeba ve skrývačkách nalézt názvy stromů, doplňovat hodiny nebo vyhledávat slova, chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, jak na to. Pak jsem ale našel k tomu „klíč“, a to mi pomohlo. Pak jsem už věděl, jak na to. Moje reakce trvá dlouho... (Moje doplnění: U3V přitom zvládal bravurně, skvěle.)

Věra Matoušková (91): Oba lektori byli velice příjemní. I když někdo déle nad úkolem přemýšlel, šli a pomohli mu. Byli ochotní a pracovali s námi velice dobře. Potěšilo mě, že jsme nemuseli myslet na jiné věci běžného života. Něco bylo hodně náročné – třeba hodiny, budíky, abychom si vybavili, ale chválili nás. I když to bylo těžké, zvládli jsme. Hodnotím to kladně. Je dobře, že nám to náš Domov poskytne i v našem vysokém věku.

Božena Halamčíková (84): Líbilo se mi to. Dobré to bylo. Klidně bych pokračovala. Lektori byli příjemní. Dobře jsem je slyšela. Byli ochotní mluvit do mikrofonu. Brali ohled i na málo slyšící.

Božena Farlíková (89): Líbilo se mi to. Člověk se tam něco dozvěděl. Byla jsem tam ráda. Kdyby příště něco ještě tady bylo, půjdu zas. Bylo to zajímavé.

Věra Braunerová (88): Bylo to moc fajn, zajímavé, poznali jsme mnoho nových věcí. Líbilo se mi též, jak se na závěr promítal celý ten kurz. Lektori byli výborní, celé to podání. Mohlo by se to opakovat. (Mé doplnění: Paní Braunerová byla ta, která při návštěvě Televize Brno předvedla i své mistrovské, rukodělné, háčkové výtvary.)

Marie Holásková (87): Sešli jsme se tam a řešili různé hádanky, slovní i početní. Přednášející to dobře podali, bylo to příjemné. Paní chodila elegantně oblečená, tak jsem se vždy i těšila, co bude mít na sobě zase oblečené.

Věra Černohorská (94): Univerzita třetího věku byla výborná. Zjistila jsem, že jsem na něco nestačila. Ze školy nás nic nezkoušeli, ale zaměřili se na naši paměť. (Moje připomínka: Paní Černohorská často srší humorem, klidně si dělá legraci i ze sebe. Na věci najde vždy pozitivní. U3V zvládala skvěle.)

Antonie Sedláčková (95): Bylo to pěkné, podávali to tak, že zaujali člověka. Dovedli přitáhnout pozornost. Líbilo se mi to. Paní byla mladá...

Vlasta Kučerová (81): Bylo to velmi zajímavé, poučné, lektori to podávali přijatelnou, zábavnou formou, aby to člověk pochopil. Každého tím upoutali. I z teoretické stránky třeba o činnosti mozku, jak je s mnohým propojen, to bylo velkým přínosem. Vykládali velice dobře. Na konci si všichni zazpívali písničku, nescházela ani básnička. Připomněli jsme si i výročí moravského básníka Jana Skácela (7. února 1922 Vnorovy – 7. listopadu 1989 Brno).

Mgr. Miroslava Jedličková (78): Mně se to líbilo, bylo to pestré, zajímavé, výborné byly úkoly, co nám dávaly. Lektori byli také skvělí. Nejdřív byla přednáška, potom praktické úkoly. Bylo mi sympatické, že jsme zpívali slovácké písně. Jsou mi blízké. Byla jsem už na několika U3V, u ombudsmana v Bílém domě, na různých brněnských vysokých školách. Toto bylo nejpestřejší, tu se člověk nenudil. Tu se mi to líbilo moc. Všichni to chválili, že to bylo pěkné. Poděkování patří i vedení Domova, které pro nás tuto akci připravilo.

Autorkou článku je PhDr. Markéta Běhalová, aktivizační pracovnice

ARTETERAPIE 26. 11. 2019

Opět k nám zavítala paní Žaneta Zieglerová. Pokaždé s ní něco pěkného, zajímavého a nápaditého tvoříme. Někaké obrázky a obrazy, malujeme, stříháme, vytváříme nejrůznější díla. Nejinak tomu bylo dnes. Nejdřív si každý z krabičky vybral knoflík, který se mu líbil – jen tak pro štěstí. Takový talisman. Někdo si vybral červený knoflík – prý symbol lásky, někdo modrý – jako blankytné nebe, někdo zelený – prý jako list nebo zahrada. Zelená barva připomněla i dlouhá léta a radost. Co vše se nám vybavilo před očima. Jakou mají naši lidé fantazii, obrazotvornost. A již jsme se pustili do práce. Do rukou jsme vzali suché pastely. Moc dobře se s nimi pracovalo. Teď to nastalo. Nanášeli jsme je arch papíru. Šlo to. Prstíky, do té doby ztuhlé, se uvolňovaly, napětí povolovalo, najednou jsme pastely zručně drželi v rukou. Pak jsme pastely na papíře rozetřeli prstem. Barvy se krásně kombinovaly, navzájem se prolínaly v pěkných, barevných, duhových odstínech. Vystávalo hotové dílo. Moc pěkná, tvůrčí, plodná práce to byla. Hladila na duši. Nakonec na nás z obrazu vesele zářil bělounek anděl. Čistý, jako

nevinost, lehounký jako sen. A kolem něho naše krásné malůvky. Na tvářích účastníků se zračil úsměv. Dala se v něm vyčíst spokojenost. Moc pěkně se jim dařilo. Šťastný jako by byl i onen listopadový den, jako by se na nás usmíval. Okem jako by legračně zamrkal: „Vidíte, jak jste šikovní! Že jste to nevěděli? Ale ano, v každém z vás dřímá úžasná snaha a talent, třeba dosud jen skrytý“.

Zářily i putovní kartičky, tak se jim aspoň říká. Každý si nějakou vybral, byla každému šitá na míru. Na kartičkách byly pěkné obrázky a stejně krásná slova, která vedou do světa, k lidem, k dobrým vztahům, jako třeba slova láska, pokora, vnímání pravdy, tvořivost nebo hledač cesty. Úžasně symboly. Kartička se mohla darovat i dál. Tak ať přináší štěstí všem lidem dobré vůle.

Autorkou článku je PhDr. Markéta Běhalová, aktivizační pracovnice

VYSTOUPENÍ ZUŠ SLUNNÁ 20. 11. 2019

Přišli k nám žáci a pedagogové ze ZUŠ Slunná z Komárova. Chodívají k nám každým rokem. Pro děti je to příležitost vystoupit na veřejnosti, předvést, co se naučily, pro nás zase setkání s dalšími generacemi, našimi starými známými, s dětmi, které rádi vidíme a navíc příslib pěkně stráveného kulturního odpoledne. Dnes jsme tu měli pěvce a pěvkyně, někteří hráli na klavír, jiní na flétnu – příčnou či zobcovou. Terezka nám svojí

„stříbrnou“ flétnou představila Händela, Ladislav na příčnou flétnu zahrál melodii z dalekého kontinentu, tam za mořem, z Nového světa. Sedmiletý Marek se představil skladbou Skákání. Hop a skok, jeho prstíky po klavíru opravdu poskakovaly. Při jeho další klavírní skladbě jako by oslík opravdu rozvázně vykračoval, do toho kukačka: ku-ku, ku-ku. A tak to šlo dál. Zobcovou flétnu rozezvučela Eva, pak Robin. Linda hrála na klavír rytmickou, pochodovou skladbu, pak ještě Motýlka. Lucka hrála Haydnův Menuet a korejskou skladbu. Kromě hry na klavír Lucka i zpívala. Poslyšte její nápěv: „O Španělsku si zpívám: Stejně dnes jak před sto lety zní španělské kastaněty, stejně dnes jak před sto lety chutná víno Castillie. Stejně letos jako loni sedím zjara pod jabloní, vzpomíná, jak asi voní pomeranče Hispánie. Španělskou zemi já mám rád, o Španělsku si zpívám, mám rád vůni jeho zahrad, ve snu ji cítívám. Nikdy jsem v Madridu nebyl, ba ani v Seville, rozpomenou se stěží, kde tahle města leží, vím však, že to tam krásný je“... Michal zpíval Žezuličku: ‘Zakukala žežulička z doubravy: „Přišlo jaro, kdo je se mnou pozdraví? Přišlo, jak by s nebe spadlo, samý květ, pospěšte si, chcete-li je uvidět!“ My bychom je pozdravili, ale jak? My kukatí neumíme jako pták. Ale přec se půjdem na ně podívat; nekukáme, můžem však mu zazpívat! Karolína je už odrostlejší děvče. Zpívala lehounce, jemně, s citem, jako by mávnutím motýlích křídel. Poslechněte píseň britského skladatele Andrewa Lloyd Webbera – Co na tom je tak zlého: „Mít rád bližního svého, co na tom je tak zlého? Avšak já jsem v rozpacích. Tělem svým jej hrát nebo mám mu tvář jen vzácnou mastí třít. Hřích jak stín mě doprovázel, bez citů.... A k pláči mívám sklon, mám k pláči sklon. Na věky věků být pouze s ním. Proč se touhy vzdát? Víam však, kdyby znenadání, zapomněl, co mu brání a na mne sáh, mě uchopil. Pak zřel by tvář mou v rozpacích. Jen pouhý sen by zbyl...“

Podobně jako Karolína, i další dvě dívky, Nela a Ludmila, byly vyspělejší. Mistrně nám na flétny zahrály duet.

Následovalo poslední číslo dnešního programu: píseň Karla Svobody – Včelka Mája. Třeba jsme si přitom vzpomněli i na jednoho našeho zlatého slavíka, který už není mezi námi. Určitě někdo píseň znal: „Učení a páni zkušení, já rád bych vám teď podotknul, nikdo z vás nemá tušení, že v dálce stojí malý úl. Z něj každé

ráno vylétá ta včelka Mája, naše kamarádka včelka Mája. Máme jí co závidět, výšku, z které vidí svět a o tom vypráví nám potom včelka Mája, malá uličnice včelka Mája... Mája zas míří mezi nás.“

To ale pořád ještě nebyl konec. Na rozloučenou znělo ještě společné – žáci, učitelé, naši klienti – a jednotlivé – „Nesem vám noviny“ a „Ach synku, synku“.

A to už byl opravdu konec vystoupení. Děkujeme žákům, děkujeme pedagogům – Mgr. Šárce Brychové – ředitelce ZUŠ Slunná, Mgr. Ivo Bartošovi, který doprovázel na klavír, Bc. Nele Remešové – klavírní doprovod, paní učitelce Aleně Vavrdové a MgA. Janě Cvejnové, že přišli mezi nás, že nám, společně se svými žáky, tak pěkně zpřijemnilo odpoledne. Budeme vzpomínat. Bylo to pěkné.

Autorkou článku je PhDr. Markéta Běhalová, aktivizační pracovnice

PŘEHLÍDKA DOBOVÝCH KLOUBOUKŮ 13. 11. 2019

Ono odpoledne slibovalo jakési novum, cosi nevšedního, cosi, co zavánělo minulostí, dávnými časy, elegancí. Něco, co jsme dosud nezažili. Měli jsme mít totiž přehlídku historických klobouků. Už jen ta představa! Určitě to bude pěkný zážitek a možná i nějaké překvapení. Těšili jsme se.

Klobouk – to je jakási tečka... Klobouk je to, co z ženy dělá dámu... Není umění si něco koupit. Klobouk se musí umět nosit... To vše je pravda.

Přehlídka začala. Byli jsme připraveni na všechno, ale to, co jsme viděli, co následovalo, předčilo naše očekávání. Přicházely krásné, elegantní dámy, mladé – svým nitrem určitě, štíhlé, útlé, milé. Jedna, druhá, pak třetí – v nádherných kloboukách a kostýmech. Byly moc krásně připravené, oblečené, podle té či oné doby načesané. A jasně že vysoce elegantní. Jako vystřížené z historických románů nebo časopisů. Modelů, které předváděly, bylo snad nespočet. Samá „prudká“ elegance. Připadalo nám to jako ve filmu pro pamětníky. Paráda! Jako by se před námi odvíjely životní příběhy oněch zašlých dob.

Děvčata jsou z Kloboukového klubu. Jeho zakladatelkou je paní Radka Chabičovská. Nejen v historickém úboru, ale i slovem nás odpolednem provázela. Povyprávěla nám, jak to vlastně s nimi bylo: *Na počátku byla láska ke kloboukům. Zákaznice je rády nosí. „Já mám tolik klobouků doma“... Kam se s kloboukem chodí? A tak založily kloboukový klub. Informoval, kam s kloboukem můžeme vyrazit. Bez obav, že naše pokrývka hlavy vzbudí nežádoucí pozornost. Kloboukový klub vznikl na podporu nadšenkyň klobouků, aby se necítily osamocené ve své vášni pro klobouky a jejich nošení. Dnes už má klub 1.200 členů.*

„Našim“ modelkám to moc slušelo. Sledovali jsme jejich pohyby – ladné, lehké, půvabné. Modelky se vznášely jako vánek. Kožešiny přes ramena, přehozy jak z pavučin, mašle, stuhy, černé či bílé rukavičky, korále, perlové náhrdelníky, náušnice. Vlasy vyčesané, zapletené. Účesy staromódní. Impozantní...

Veronika, Zdena a Radka nás svými modely zavedly do jiných dob – nejdřív to byly časy prvorepublikové (loni jsme si připomněli 100 let od vzniku Československa), pak časy Protektorátu (letos uplynulo 80 let od nástupu Protektorátu).

Modelky nám předvedly, co se tehdy, v době secese a pak v dobách protektorátních, nosilo do společnosti – klobouky, kostýmy, k tomu doplňky.

Klobouky se **v době secese** nosily velké – čím větší, tím lepší. Největší klobouk do divadla měřil v průměru 150 cm. Co se na něj muselo vejít zdobení, s peřím, s kokardami, stuhami! Největší klobouk na naší akci měl 59 cm. Co ale, když foukal vítr? Od toho tu byly kloboukové jehlice. Přichytly klobouk k vlasům.

V době vzniku Republiky bylo Československo lázeňskou velmocí. Do lázní se dámy chystaly celý rok. To nebylo jen tak. To byla událost. Už jen ta cesta. K tomu byl potřebný cestovní plášť. Obdivovali jsme vše. A už jsme tu měly lázeňskou promenádu a reprezentativně oblečené dámy. Šaty krásné, dlouhé, ke kotníkům. Klobouky měly monstrózní, přivázané šátkem. Zdobilo je peří z rajky a ze pštrosa. Šaty měly opravdové holubí rukávy. Na završení elegance v ruku parádní slunečníky, vějíře.

Vyjít si v lázních bez rukaviček, to nešlo. Jenže rukavičky skryly snubní prstýnek. Co teď. No, která dáma měla ozdoby na pravé straně klobouku, znamenalo to, že je zadaná.

A pak jsme tu měli, na tu dobu něco odvážnějšího, plavky. Naše babičky nejspíš neuměly plavat. Ale plavky už existovaly. Modelky nám je předvedly. První plavky byly z bavlny. Dovedly jsme si představit, jak to asi vypadalo v praxi. Vlna, ze které byly plavky zhotoveny, nasákla, plavky ztěžkly, přilnuly k tělu, najednou to byl „metrák“. No, metrák ne, ale určitě mokré vážily tak 10 kg. To už byla tíha. Tehdy se ženy musely převléct. Kdo by tu tíhu chtěl mít na sobě? Prostě žádné velké koupání to asi nebylo.

K plavkám patřily i „bombardáky“. Byly k nim popořité olůvka, aby se šosík nenadzvedával. Kolena nesměla být viděna. Lázně byly striktně odděleny. Četníci je kontrolovali. Muži a ženy se koupali pochopitelně zvlášť. Prostě – mravnost nade vše. Obojí pohlaví mělo své koupací úbory.

Lesk a bída módy protektorátu:

Přídělový systém módní tvorbu ubíjel, ale móda byla. Modelky nám ji představily. Ušít šaty z 5 metrů

hedvábí přídělový systém neumožňoval. Následný přechod na válečnou výrobu pro německou armádu omezil výrobu látek na civilní oděvy na minimum. Byly zabaveny továrny – tam, kde se třeba vyrábělo hedvábí, tam se šily padáky.

Pokud si žena koupila kostým, dala za něj polovinu ročních ústřížků, takže už zbývalo jen na blůzu a drobnosti. To vedlo k opakovanému přešívání starších oděvů, protože látky na černém trhu byly za ceny pro většinu obyvatel nedostupné. A tak se přešívalo, spravovalo, ženy si zase zručně pomohly. Uskromnily se. I tak vypadaly pěkně.

Za metr vlněné látky by dal ve druhé polovině války dělník asi čtvrtinu svého měsíčního platu. Palčivým problémem byly hlavně ponožky a punčochy, kterých bylo možné za rok pořídit pouze pět kusů. Baťovy správkárny punčoch opravovaly punčochy a ponožky zcela novým způsobem – výměnou šlapek, tj. nahrazením celé chodidlové části.

Nosily se biskupské čepičky, barety, nosily se i rukavice a klobouky.

Ano, klobouky zdobené ptačím peřím, kabelky, luxusní kožešiny, ale i ty mnohokrát přešívání šaty a spravované ponožky, flanelové noční košile a pyžama, které zahřály, když bylo uhlí pouze na příděl. I tak vypadala móda protektorátu.

A jak vypadala protektorátní večerní róba? I tu nám naše modelky předvedly: ženská štíhlá silueta s odhalenými pažemi a rameny. Délka šatů sahala minimálně po kotníky. Punčochy se švem. Tehdy se punčochám říkalo pavučinky a stejně, jako za první republiky, byly velmi ceněnou součástí oděvu. Oblíbeným doplňkem společenského oděvu byly kožešinové kabátky, peleríny a přehozy.

Model za modelem, tak to šlo dnes dál. Jenže čas plynul. Ani jsme se nenadály, odpoledne končilo. Na závěr, jako z amplionu, jako ze staříčkého rádia, se našim sálem nesla slova

písňě z oněch zašlých dob: „Kde nejhezčí jsou děvy – v republice ČSR, kde se nám láska zjeví – v republice ČSR...“

Tu písňě neznám. Slyšela jsem ji poprvé. Písňě jako by ještě znásobila atmosféru tehdejších dob.

Ale to už byl opravdu konec dnešní přehlídky. Už jsme jen těm uplynulým časům jako by zamávaly: „Bylo ve vás něco tvrdého, ale také krásného.“

A nám, na Holásecké, tu vlastně zůstalo to obohacující...

Ano, byli jsme plni dojmů. Hodně se nám líbila dnešní přehlídka.

Děkovali jsme za krásné odpoledne, děkovali jsme za milé setkání – s modelkami, s minulostí...

Autorkou článku je PhDr. Markéta Běhalová, aktivizační pracovnice

CO NÁS ČEKÁ V PROSINCI...??

5.12. Mikuláš v našem Domově

Naším domovem bude chodit Mikuláš. I se svou partou se sejdou po snídani v hlavní jídelně. Snad nás i obdarují dárečky. Všichni jste srdečně zváni.

10. 12. Mezinárodní den lidských práv

Mezinárodní den lidských práv připomenout, že jsou stále země, kde nejsou dodržována lidská práva. Někde se stále můžeme setkat s diskriminací, utlačováním, rozlišováním mezi ženami a muži a stejně tak i rasy, nesvobodou slova apod.

12. 12. Koncert základní školy Měšťanské

V 10,00 koncert žáků v hlavní jídelně.

17. 12. Koncert nižšího gymnázia tř. Kapitána Jaroše, Brno

V 9,30 koncert žáků v hlavní jídelně.

18. 12. Vánoční besídka v 9,30 v hlavní jídelně

Vánoční koledy, vůně cukroví a dalších dobrot, něco dobrého na pití - to bude naše Vánoční besídka. Program nám zpestří mateřská škola Holásecká a mateřská škola u Lípy Svobody.

24.12. Štědrý den – státní svátek

Štědrý den připadá v ČR na 24. prosince, jedná se o poslední den příprav na Vánoce. Při pohledu do minulosti - konkrétně do období středověku, tak právě v tento den končil rok a nový začínal 25. prosince, na Narození Páně. Štědrý den znamená většinou mnoho radosti, hlavně pro děti, které se od rána těší na Ježíška, jaké dárky přinese a kolik toho nadělí. Na štědrý den

dospělí a větší děti zdrobí snad nejtypičtější symbol dnešních Vánoc - vánoční stromeček. Mezi tradice, které jsou se Štědrým dnem spojené, patří postní oběd. Obvykle se podává hubník, či Kuba. Ve večerních hodinách se sejde celá rodina u štědrovečerní tabule a podává se tradiční kapr, i když v některých rodinách je nahrazován vepřovými řízkami či jinými druhy ryb. Přílohu tvoří bramborový salát. Nesmíme opomenout i na sladkého průvodce celých Vánoc, které tvoří tradiční české vánoční cukroví. Obvykle po večeři nastává čas, kdy do většiny domácností dorazí Ježíšek.

25.12. První svátek vánoční – státní svátek

První svátek vánoční je oficiální název pro den Narození Páně či Boží hod vánoční. Z pohledu liturgické tradice slaví západní věřící tento den jako narození Páně. Pro většinu lidí, kteří nejsou věřící, znamená tento den, den kdy se navštěvují známi a příbuzní. Obvykle se rozváží dárky, které nechal Ježíšek právě pro příbuzné ve vaší domácnosti.

26. 12. Druhý svátek vánoční – státní svátek

Druhý svátek vánoční je ve znamení svatého Štěpána, který byl jedním z prvních mučedníků. V České republice je tento svátek nazván 2. Svátek vánoční a máme jej spojen se "štěpánskou koledou", no kdo z nás by si nevzpomněl na říkanku - koleda koleda Štěpáne... Tato tradice se váže do doby, kdy čeledíni a děvečky dostávaly "na odchodnou" zvláštní koláč. Koláč tvořily tři pruhy těsta spletené do kruhu a zdobené ořechy, rozmarýnem a pentlemi.

31. 12. Silvestrovský koncert violoncellisty Josefa Klíče od 13,00 v hlavní jídelně

Poslední den v roce je vždy spojen s oslavami. Loučíme se s rokem 2019, zároveň slavíme rok přicházející, tedy 2020. A pro naše klienty máme překvapení – českého violoncellistu a koncertního mistra Národního divadla v Brně, který u nás vystoupí.

Vážení a milí klienti,

Přeji Vám ze srdce krásné a požehnané Vánoce. Ať je Vám náš Domov opravdovým domovem.

Upřímně Vám přeji, aby ten nadcházející nový rok 2020 byl šťastný pro Vás i pro všechny, jež máte rádi. Necht' vám přinese zdraví a úspěch i splnění vašich největších přání, dodá Vám naději a nabídne nové příležitosti. Přijměte nový rok v lásce, radosti a vděčnosti za vše, čeho se Vám na vaší cestě dostává. Nezapomeňte na lásku, odpuštění, vděčnost, pochopení, neboť bez toho je život prázdný.

Vaše ředitelka Miroslava Mužíková

Zpravodaj pro Vás připravila Jana Horáková, DiS., sociální pracovnice